

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/9/2016
Identifikačné číslo spisu:	7012201381
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7012201381.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Ing. Martin Mrázko, nar. 22. januára 1983, bytom Košická Polianka 119, zastúpeného advokátkou JUDr. Máriou Tomčovou, AK Tolstého 2, Košice, IČO: 35 540 834, proti žalovanému JUDr. Slavomír Dublej, so sídlom Puškinova 16, Prešov, správca konkurznej podstaty úpadcu Martin Mrázko, nar. X. V. XXXX, Košická Polianka 119, IČO: 17 255 597, zastúpenému advokátom JUDr. Marekom Radačovským, Žriedlová 3, Košice, IČO: 35 553 961, o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp.zn. 4Cbi 3/2012-80, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. februára 2016, č.k. 3Obo/12/2015-92, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu sa o d m i e t a .
- II. Žalovanému sa p r i z n á v a náhrada trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 19. februára 2015, č. k. 4Cbi/3/2012-80 zamietol žalobu a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 414,41 eur náhrady trov konania.

2. V odôvodnení uviedol, že predmetom sporu je vylúčenie nehnuteľnosti, pozemkov z registra E, parc.č. XXXX, orná pôda o výmere 5 438 m², zapísaná na LV č. XXX, podiel v 1, parc.č. XXX, orná pôda, o výmere 3.438 m², zapísaná na LV č. XXX, podiel 2/6, parc.č.XXXX/XX, orná pôda o výmere 12 664 m², zapísaná na LV č. XXX, podiel 1, parc. č. XXXX/XX, orná pôda o výmere 11 356 m², zapísaná na LV č. XXX, podiel 1 a parc.č. XXX, orná pôda o výmere 1 623 m², zapísaná na LV č. XXX, podiel 1, pre okres N., obec KT., katastrálne územie N. zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu Martin Mrázko, nar. X. V. XXXX, Košická Polianka 119, IČO: 17 255 597. Z vykonaného dokazovania zistil, že na majetok úpadcu Martin Mrázko, nar. XX. XX. XXXX., Košická Polianka 119, IČO: 17 255 597, bol uznesením z 05. 09. 2006, č. k. 7K/202/2005-44 vyhlásený konkurz. Po vyhlásení konkurzu úpadca uzavrel so žalobcom darovaciu zmluvu zo 17. 09. 2008, ktorou žalobcovi daroval predmetné nehnuteľnosti. Túto skutočnosť súd prvej inštancie vyhodnotil ako právne neúčinný úkon a postup správcu konkurznej podstaty-zápis predmetných nehnuteľností do konkurznej podstaty úpadcu Martin Mrázko, nar. XX. XX. XXXX, Košická Polianka 119, vyhodnotil ako vecne správny, preto žalobu

zamietol.

3. Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a rozhodol rozsudkom zo 16. februára 2016, č. k. 3Obo/12/2015-92 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

4. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že po vyhlásení konkurzu úpadca daroval synovi, ktorý je na strane žalobcu, nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia z konkurznej podstaty sa žalobou domáha. Poukázal na ustanovenie § 14 ods. 1 písm. a/ ZKV, podľa ktorého oprávnenie nakladať s majetkom podstaty prechádza dňom vyhlásenia konkurzu na správcu konkurznej podstaty. Keďže úpadca s majetkom konkurznej podstaty v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a/ ZKV už nakladať nemohol, darovacia zmluva nenadobudla právne účinky. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Žiadal zmeniť rozsudok odvolacieho súdu a žalobe vyhovieť alebo zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podľa názoru dovolateľa súd prvej inštancie a aj odvolací súd vec nesprávne právne posúdili. Konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený 05. 09. 2006 a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. Jozef Fedor, ktorý ponúkol na predaj majetok uvedený v súpise, teda aj predmetné nehnuteľnosti. Manželka úpadcu X. W. v rámci predkupného práva predmetné nehnuteľnosti v celku odkúpila a správcovi JUDr. Jozefovi Fedorovi vyplatila preddavok kúpnej ceny. So súhlasom správcu JUDr. Fedora úpadca Martin Mrázko darovacou zmluvou zo 17. 09. 2008 daroval synovi W. W. predmetné nehnuteľnosti. Pred ukončením konkurzu správca JUDr. Fedor zomrel a za správcu bol ustanovený Ing. Daniel Šoltés, ktorému manželka úpadcu X. W. vyplatila zvyšnú časť kúpnej ceny za nehnuteľnosti. Ing. Daniel Šoltés nekonal a finančné prostriedky nadobudnuté zo speňaženia konkurznej podstaty sa stratili. Za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený v roku 2012 JUDr. Slavomír Dublej, ktorý predmetné nehnuteľnosti zapísal do konkurznej podstaty 05. 10. 2012, teda po 6 rokoch od vyhlásenia konkurzu. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/21/2014, ktorý riešil obdobnú vec a v ktorom bol vyslovený názor k námietke premĺčania a preklúzie. Vyslovil názor, že aj takéto zo zákona odporovateľný právny úkon úpadcu, nie je možné napadnúť na súde odporovateľnou žalobou v neobmedzenom čase, keďže ide o majetkové právo, ktoré sa premĺčuje a prekluduje. Považuje predmetnú darovaciu zmluvu za platnú a zaradenie nehnuteľností do súpisu konkurznej podstaty za neoprávnené.

6. Žalovaný sa k dovolaniu písomne vyjadril. Poukázal na ust. § 14 ods. 1 písm. a/ ZKV v aktuálnom znení a na skutočnosť, že úpadca previedol na svojho syna predmetný majetok po vyhlásení konkurzu a na skutočnosť, že tento majetok vlastnil v čase vyhlásenia konkurzu. Majetok, ktorý úpadca previedol darovacou zmluvou na syna, nepochybne spĺňa definíciu podstaty, bez ohľadu na zápis do súpisu a darovacia zmluva je voči konkurzným veriteľom neúčinná.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas a riadne zastúpený dovolateľ, bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal, či je napadnuté také rozhodnutie, proti ktorému je podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku prípustné.

8. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, za účinnosti O. s. p., dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovenia § 236, § 237 a § 238 O. s. p. v znení platnom v čase podania dovolania.

9. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§

236 ods. 1 O. s. p.).

10. Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku. Dovolanie proti rozsudku je podľa ustanovenia § 238 ods. 1 až ods. 3 O. s. p. prípustné: ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, ak sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, ak ide o potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

11. Prípustnosť dovolania žalobcu z uvedených ustanovení nevyplyva. Napadnutý je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v ustanovení § 238 O. s. p.

12. V zmysle ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. je dovolací súd povinný prihliadať vždy na procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Preto sa dovolací súd neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie je prípustné podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. Toto zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne v ňom vymenované. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak: a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

13. Iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Je potrebné zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení. Rozhodujúci je záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

14. Existencia väd v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. nebola v dovolaní namietaná a ani v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto dôvodov nie je daná. Dovolací súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu a nezistil, ani že by postupom odvolacieho súdu bola žalobcovi znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva.

15. Štruktúra práva na odôvodnenie rozsudku bola rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňovala aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor, ktorý zastáva aj dovolací súd, zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009). Po preskúmaní dovolaním napadnutého rozhodnutia dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a napadnutý rozsudok odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., teda v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti. Súd nie je povinný sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať všetkými skutočnosťami, tvrdenými účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) a účastníkovi musí dať odpoveď na zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutočností zistených súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie rozsudok riadne odôvodnil. Odvolací súd spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie v rozhodnutiach reagovali na všetky podstatné argumenty žalobcu a žalovaného.

16. Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/04, podľa ktorého súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

17. K námietke dovolateľa, že rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O. s. p., ani o znak rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O. s. p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

18. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nie je možné skutkové zistenia urobené súdmi prvej a druhej inštancie podrobiť revízií, ani prieskumu hodnotenia nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorého skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, oprávnený za tým účelom vykonávať dokazovanie (§ 213 O. s. p.). Dovolací súd nemôže preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižších stupňov už len z toho dôvodu, že na rozdiel od súdu prvej a druhej inštancie nemá možnosť vykonávať dôkazy (prehodnocovať skutkové zistenia možno len na podklade výsledkov vykonaného dokazovania). V dovolacom konaní sa ex offio posudzuje len zákonnosť postupu súdu pri vykonávaní dokazovania (súladiť jeho procesného postupu so zákonom).

19. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, dovolací súd nezistil, že by rozhodnutie odvolacieho súdu bolo postihnuté inou procesnou vadou taxatívne vymenovanou v § 237 O. s. p.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné.

21. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 C. s. p.).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.